

Med hensyn til den diskussion, som hr. Frank Aaen rejste om metoden, om et forbud kan løse opgaven, eller om man måske i stedet for i virkeligheden fremprovokerer flere, der vil forsøge sig med at ryge, er det jo selvfølgelig et godt spørgsmål. Men heldigvis er vi jo ikke helt på herrens mark på det område, for der er jo gjort erfaringer. Der er gjort erfaringer i andre lande, og der er også gjort erfaringer på skoler og på virksomheder i Danmark.

Det seneste sted, der er gjort erfaringer, er på Bispebjerg Hospital, som jo er det fremmeste blandt ligeværdige hospitaler på forebyggelsesområdet, og hvor man jo har taget konsekvensen af sin egen indsats på området og besluttet, at der ikke ryges, heller ikke blandt personalet, heller ikke på sygehusets område udenfor, og det har man praktiseret siden 1. januar.

Inden da havde man praktiseret rygepolitik med rygerum osv. i en række år. Det havde ikke gennem de år ført til voldsomt færre rygere blandt personalet på Bispebjerg Hospital i forhold til den nedgang, der har været i resten af samfundet. Men det, vi nu får oplyst fra Bispebjerg Hospital, er, at det forbud, der har været imod at ryge på arbejdet siden den 1. januar, og som man selv har besluttet på sygehuset, faktisk har betydet, at mange, mange flere nu er holdt op med at ryge.

Det skyldes jo så, at der er noget om det med tilgængeligheden, så der er ingen tvivl om, at den metode, som vi her lægger op til, også har en effekt i forhold til en situation, hvor vi gerne vil forebygge, at børn giver sig til at ryge på et eller andet tidspunkt.

Så bliver der efterlyst et forbud mod tobaksreklamer og en række andre ting. Forbuddet mod tobaksreklamer har regeringen jo med i sit lov-katalog, og jeg forventer at få lovforslaget frem inden jul, så vi også kan få den sag med. Jeg er enig i, at der stadig væk er noget at gøre også på nogle andre fronter.

Bla. hr. Holger Graversen nævnte i sit indlæg, at man kunne jo se lidt på, om det nu også var det rigtige snit, vi havde lagt for, hvor det er, man har det egentlige forbud, og hvor det er, man har kravet om at etablere røgfri miljøer i kraft af en rygepolitik. Og det er klart, at jeg som minister selvfølgelig er åben over for at se på, om der er nogle grænseflader, der skal ændres på i denne her sammenhæng, igen i bestræbelsen for at sikre, at det, vi får taget hånd om her, er børnene, og at børnene ikke inspireres til at ryge i deres dagligdag.

Der er også en anden ting, jeg gerne vil tage fat i, og det var bl.a. på baggrund af det, som fru Inger Marie Bruun-Vierø nævnte om måden, vi skal have virkeliggjort denne her indsats på i skolerne.

Jeg er enig i, at den lokale udmøntning er vigtig, og derfor er det så måske også på sin plads, at jeg her gør opmærksom på, at Tobaksskaderådet jo har et projekt, der hedder »Hjælp røgen ud«, og her har man netop i efteråret skrevet til både alle de private og alle de offentlige skoler på børneniveauet og spurgt dem om, hvad de har brug for for at kunne understøtte en indsats over for børnene, der kan forebygge, at de overhovedet kommer til at ryge.

Der forventer man at få bestillingerne in fra skolerne her i løbet af november 2000, og det, som Tobaksskaderådet på forhånd vurderer, at man vil efterspørge fra skolerne side, er oplysningsmateriale til eleverne, til skolelederne, til lærerne og til forældrene og i den sammenhæng altså både oplysende materiale og også pædagogisk materiale, som kan bruges i den relevante undervisning.

De har også i Tobaksskaderådet en forventning om, at der vil blive efterspurgt rygestopmateriale, som er særlig rettet til de unge, der som følge af et rygeforbud ønsker at få hjælp til at holde op med at ryge – hvis de nu skulle være kommet i gang med det – og at man så ad den vej kunne hjælpe nogle til også at holde op igen, selv om de skulle være startet.

Der forestiller man sig, at man bl.a. kan alliere sig med skolerne sygeplejersker, sundhedsplejerskerne i den sammenhæng. Tobaksskaderådet har også indledt et samarbejde med Ungdomsringen i relation til klubberne om et skoleprojekt efter ung til klubmetoden. Det er klart, at man kan fortsætte med at bruge denne her type af indsatser også over for de sociale institutioner og klubberne, sådan at vi her kan få en tilsvarende motiverende indsats.

Jeg vil sige, at jeg mener faktisk, at dette her forslag og forslagets gennemførelse er en utrolig væsentlig sag for vores folkesundhed. Men jeg er også helt enig i, at det ikke kan stå alene. Det skal i høj grad følges op, og vi må appellere om, at det, når det er på banen og det bliver vedtaget, så bliver fulgt op af vores skoleledere ude på landets skoler, at det bliver fulgt op af vores institutionsledere, at det bliver fulgt op af kommunalbestyrelsen, sådan at vi er sikre på, at der også sker en fornuftig gennemførelse af forslaget, også på basis af den nødvendige accept og